

különszám
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem

Michelle Conder
Gyakornokok gyöngye

Christy McKellen
Emlékek nélkül

Bella Frances
Mentsük a menthetőt!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Conder, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: The Italian's Virgin Acquisition (Harlequin, Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Hajnal Gabriella

© Christy McKellen, 2017 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: The Unforgettable Spanish Tycoon (Harlequin, Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Kertész Helga

© Bella Frances, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2019

Eredeti címe: *The Scandal Behind the Wedding* (Harlequin, Mills & Boon, Modern Tempted)

• *Magyarra fordította:* Szalay Annamária

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA KÜLÖNSZÁM 91. számában, 2019

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-594-0

• *Kép:* Harlequin Books S.A. és Shutterstock

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Conder

Gyakornokok gyöngye

1. FEJEZET

Sebastiano rápillantott Rolex órájára, miután belépett a londoni SJC Towers épületébe.

Nagy nap előtt állt. Több mint két évig várt arra, hogy nagyapja végre beadja a derekát, és átengedje neki az irányítást.

Bert, a hétvégi biztonsági őr, fejbiccentéssel üdvözölte, amikor a recepcióhoz ért. Cseppet sem tűnt meglepettnek, hogy a főnökét vasárnap reggel az irodában látja.

– Főnök, nézte a tegnapi estét? – kérdezte kaján vigyorral.

– Ne legyen kárörvendő! – Kettejük baráti rivalizálása szórakoztatta Sebastianót.

A környezetében élők nagy része túlzó alázatossággal próbált a kegyeibe férközni, és ez legtöbbször az idegeire ment.

Pillantása a Bert asztalán kiterített újságra tévedt. Pont akkor fotózták le, amikor az előző esti puccos, de annál unalmasabb koktélpartinél távozott. A barátnője nyilván látta a fotókat a neten, mivel már korán reggel lesben állva várt rá a Park Lane-i otthona előtt, és kérdőre vonta, hogy őt miért nem vitte magával.

Utólag a „meg sem fordult a fejemben” nem igazán tűnt megfelelő válasznak. Szó szót követett, végül a világhírű balerina ultimátumot adott neki: vagy magasabb szintre lépnek a kapcsolatukban, vagy szakítanak. Majd búcsúcsókot dobva elegánsan távozott.

Az utóbbi időben Sebastiano nem volt önmaga. Valószínűleg a közte és a nagyapja közti feszült viszony lehetett az oka. Meg az a napi húsz óra, amit az irodájában töltött, hogy tető alá hozzon egy üzletet, amelynek segítségével végre a szállodaépítő-ipar legnagyobb moguljává léphet elő. A Forbes 500 már nem volt elég neki harmincegy évesen.

– Legközelebb majd jobban sikerül – kuncogta Bert bűnbánatot színlelve.

Sebastiano felmordult. Tudta, hogy Bert az előző esti futballmeccsre céloz, amelyben a csapata megsemmisítő vereséget mért Sebastianóéra, de éppúgy utalhatott volna zátonyra futott szexuális életére.

Abban a reményben szállt be a liftbe, hogy megbízható asszisztensének sikerült időt szakítania a beszámoló elkészítésére, amellyel a délelőtti megbeszélés során a nagyapját akarta lenyűgözni. Rendes körülmények között soha nem kérné Paulát, hogy jöjjön be vasárnap, de a nagyapja az utolsó pillanatban jelentette be a látogatását, és ő nem akart semmit a véletlenre bízni.

Nem mintha a nagyapja húzódozásának hátterében Sebastiano üzleti hozzá nem értése állt volna. Sokkal inkább az, hogy szerette volna, ha végre megállapodik egy gyönyörű *donna* mellett, aki majd megajándékozza néhány *bambinó*val. Arra akarta ösztönözni, hogy találja meg az egészséges egyensúlyt, és ne kizárólag a munkájának éljen. Az öreg az ötletet nyilván imádott feleségétől kölcsönözte. És amit Nonna egyszer a fejébe vesz, az úgy is lesz.

– Hogy testálhatnék rád ilyen felelősségteljes pozíciót, amikor szinte már most sincs semmi szabad időd? – kérdezte nagyapja úgy egy hónappal ezelőtt. – A nagyanyád és én csak azt szeretnénk, ha boldog lennél, Bastian. Tudod, mennyire szeretünk. Nem halhatok meg addig, amíg nem találsz valakit, aki a gondodat viseli.

– Tudok magamra vigyázni – morogta Sebastiano. – És szerencsére te sem vagy a halálodon.

Ám a nagyszülei hagyománytisztelő olaszok. Ha nincs egy nő a konyhájában, aki főz rá, és éjjel megosztja vele az ágyát, akkor szerintük az élete magányos és üres. Persze a házvezetőnője, aki meleg ételt tesz az asztalára, és a rengeteg nő, aki önként és dalolva melegíti az ágyát, nem felelnek meg a kívánalmaiknak.

Sebastianónak lételeme volt, hogy elfoglalt legyen. Folyamatosan új kihívásokat keresett. Szerelem? Házasság? Mindkettő olyan fokú intimitást követelt, amire nem érezte képesnek magát.

Épp most vásárolta meg Anglia legnagyobb acél- és betonellátó vállalatát, vagyis elérkezettnek látta az időt, hogy átvegye végre a Castiglione Európát is. A két cég olyan remekül kiegészíti

egymást, hogy Sebastiano máris felkérte az értékesítési részleg munkatársait, dolgozzanak ki egy tervet, amellyel a kelet-európai szállodafelújítási üzletbe is bezállhatnak.

Egyszerűen csak rá kell vennie konok nagyapját, hogy vonuljon végre vissza, és nyugdíjas éveit imádott feleségével a család Amalfi-parti villájában töltsse. És akkor ő végre esélyt kap, hogy feledtesse azt a sok fájdalmat, amit tizenöt éve okozott a családjának.

Gondolataiba mélyedve kattintotta fel a villanykapcsolót az igazgatósági folyosón, amikor hallotta, hogy sms-e érkezett. Az irodája felé menet bekapcsolta a kávéautomatát, majd az üzenetet elolvasva megtorpant.

Csak másodjára sikerült felfognia. Paula a sürgősségin van a férjével, akinek lehet, hogy eltört a bokája. A beszámolót még nem volt ideje kinyomtatni.

Sebastiano mogorván meredt maga elé. A nagyapja bármelyik percben itt lehet.

Gyorsan válaszolt az üzenetre, majd fogta Paula laptopját, és az irodájába vonult vele. Aztán a képernyőre meredve böngészte a milliányi színes ikont, de a beszámolót nem találta.

Remek!

Poppy a bal csuklóján viselt Mickey Mouse-os órára nézett, és felnyögött. Haza kell indulnia az irodából végre! Simon, az öccse, már nyilván várja, és mindig nagyon nyugtalan, ha késik. Ráadásul Maryann vigyáz rá, a csodálatos szomszédjuk, aki afféle anyapótlék volt mindkettejük számára, és akinél nemrég szklerózis multiplexet diagnosztizáltak. Kegyetlenség ez a sorstól, hiszen Maryann nemcsak külsőre szép, de hihetetlenül jószívú is. Poppy ma őt is szeretne volna jobb kedvre deríteni valamivel.

Átfutotta a jogi dokumentumot, amelyet másnap reggel kell leadnia. Már csak egy hete van gyakornokként az SJC Internationalnál, és le akarta nyugözni a főnökeit. Azt remélte, ha meglesz végre a jogi diplomája, állást ajánlanak majd neki a cégnél. A legbiztosabb az lenne, ha a főnöke, Sebastiano Castiglione előtt tudná megcsillogtatni a szakmai hozzáértését. Személyesen persze még nem volt hozzá szerencséje, de már látta az előcsarnokban. Sietős léptei alapján olyan ember benyomását keltette, aki folyton küldetésben jár, széles válla pedig azt sugallta, hogy mindig sikerre is viszi, amit eltervez.

Amikor azon kapta magát, hogy a szívdöglesztő kinézetű, ám nem éppen jó hírnevű pasasról ábrándozik, visszarakta az aktákat a szekrénybe, majd kikapcsolta a számítógépet. Későn kelő lévén jobban szeretett volna otthonról dolgozni, ám ósdi laptopján nem futott a program, amelyre szüksége volt. Gyakornokként egyébként sem volt jogosultsága ahhoz, hogy vállalati aktákat töltsön le a saját gépére.

Épp indulni készült, amikor pillantása a jogi könyvre esett, amelyet Paulától kapott kölcsön. Jobb, ha még ma visszaviszi az asszisztens irodájába, mert holnap sok dolga lesz, lehet, hogy megfelelkezne róla.

Normál körülmények között nem volt bejárása a nagyfőnök szentélyébe, de mivel a főnöke kölcsönadta neki a beléptetőkártyáját, most bemehet. Egy másodpercig mégis habozott. Nem akarta bajba sodorni Mr. Adamset, de mivel ezen a korai órán nincs itt rajta kívül senki, ugyan ki tudná meg?

Elindult a lift felé. Míg a kihalt irodaház folyosóin lépkedett, végigfutott a fején, hogyan jutott el a gyakornoki pozícióig.

Tizenkét évesen került az állami gyámügyi rendszerbe tíz évvel fiatalabb, siketen született kisöccsével együtt, akivel szerencsére továbbra is együtt maradt, és azóta is gondoskodott róla. Új esélyt kapott az élettől, amikor nyolc évvel ezelőtt Maryann rájuk talált a Paddington állomáson egy hősugárzóhoz kucorodva, és akkor eltökélte, mindent megtesz azért, hogy jobb jövőt biztosítson kettejüknek.

Pontosan tudta, hogy jelenlegi nehéz anyagi helyzetéből csak kemény munkával törhet ki.

Lehúzta a beléptetőkártyát, megnyomta az igazgatósági szint gombját, majd türelmesen várt. Miután kinyílt a liftajtó, beléphetett a felső vezetés stílusosan berendezett, elegáns részlegébe.

Poppy elindult Mr. Castiglione irodája felé, de félúton megtorpant, hogy vessen egy pillantást a

pazar látványt nyújtó Londonra.

A csodás látványtól annyira elmerült a gondolataiban, hogy összerezzen, amikor a csendet mély férfihang törte meg, hangos káromkodással.

Poppy kalapáló szívvel fordult körbe, de nem látott senkit. Amikor újabb káromkodás harsant, rádöbbsent, hogy a hang a főnök irodájából jön.

Poppy lábujjhegyen osont közelebb, majd megállt Mr. Castiglione irodájának a küszöbén. Elakadt a lélegzete, amikor meglátta a hatalmas ablaknál neki háttal álló férfit, aki egyik kezével épp a hajába túrt, ezzel szétzilálva fekete, hullámos fürtjeit. Magas volt, és izmos, mintha mindennap edzőterembe járna. A napi húsz óra munka mellett Poppy el nem tudta képzelni, hogy marad ilyesmire ideje.

A férfi kezében a telefonjával megpördült, és meghökkenően vette észre a lányt. Ragyogó zöld szemét fürkészőn szegezte rá, majd bosszús pillantással végigmérte, tekintete szinte égetett. Poppy levegőt venni sem mert.

– Maga meg ki az ördög?

– Gyakornok vagyok – köhécselte a lány. – Poppy Connolly. Itt dolgozom.

– A farmer és a pulóver mióta számít hivatali öltözetnek?

– Vasárnap van – pirult el a lány. – Azt hittem, senki nem lesz itt.

Ez elég szegényes magyarázatnak tűnt, miközben a férfi hófehér keményített ingben, piros nyakkendőben, sötét nadrágban feszített előtte.

– Igen, ma tényleg vasárnap van. Szóval, mit keres itt?

– Már csak egy hetem van hátra a gyakornoki időmből, és be akartam fejezni Mr. Adams prezentációját. Azt mondta, nyugodtan bejöhetek.

– Nem viszi kicsit túlzásba a szorgalmat? – vont a fel a szemöldökét a férfi.

– Nem hiszem – válaszolta határozottan Poppy. – A diplomám megszerzése után szeretnék itt dolgozni. Egy gyakornok mindig legyen rugalmas és elhivatott.

Mivel biztosra vette, hogy a férfi azonnal kipenderíti az irodából, meglepődött, amikor ehelyett így szólt:

– Más egyéb?

– Fontos még a pontosság, a munkamorál és a megfelelő öltözet.

Amikor a férfi pillantása ismét viseltes, szűk szárú farmernadrágjára siklott, Poppy kissé kínosan érezte magát.

– Ez utóbbit máris megszegte – jegyezte meg élesen a férfi.

Poppy érezte, hogy ismét elvörösödik. Lázasan igyekezett kitalálni valamit, hogy mentse az egyre frusztrálóbb helyzetet.

Amikor a feszült csendet megtörve az íróasztalon megcsörrent a férfi telefonja, Poppynak mentő ötlete támadt.

– Majd én felveszem – mondta a tőle telhető leghivatalosabb hangon.

Mielőtt a férfi bármit válaszolhatott volna, máris az íróasztalnál termett, és felkapta a kagylót.

– Mr. Castiglione irodája – trillázta széles mosollyal.

Amely hamar lelohadt, mivel a vonal másik végén a sírástól elcsukló hangon beszélő nő szavait alig tudta kivenni. Borzasztó akcentusa volt, idegesen csengő szavaiból Poppy csak annyit értett, hogy „elnézést a zavarásért” és hogy „Sebastiano benn van-e”.

– Igen, itt van – válaszolta Poppy, s nem kerülte el a figyelmét, hogy a férfi egy pillanatra sem vette le róla a tekintetét. – Egy pillanat. – Nem tudta, melyik gombbal lehet megszakítani a mikrofont, úgyhogy a telefonkagylót eltartva súgta: – Önt keresik.

– Micsoda meglepetés!

Gyanítva, hogy az eddigieket újabb baklövással tetézte, Poppy hátralépett.

– Igen? – mordult a telefonba a férfi.

A férfi elmélyülő homlokráncait látva, Poppy úgy döntött, készít neki egy kávé. Idefelé jövet látta a kávéfőző piros lámpáját kigyulladni, és mivel nem állt csésze a főnök asztalán, egyértelműnek tűnt, hogy kávé akart inni, de még nem volt rá ideje.

Itt az ideje, hogy szerezzen végre egy jó pontot. Annál is inkább, mert gyanítani kezdte, hogy a hívó fél a férfi barátnője lehet. Vagy a zokogásából ítélve inkább az exe. A nagyfőnök tisztavirág-életű hódításairól legendák keringtek a cégnél. Ahogy a szakításait követően osztogatott búcsúajándékokról is, amelyeket vélhetően Paulával vásároltatott meg.

Poppy szeretett volna mielőbb hazaérni Simonhoz és Maryannhez, ezért rögtön munkához látott kávé ügyben. Meglepetésére a férfi még mindig telefonált, amikor visszaért a gőzölgő csészével, és letette mellé az asztalra.

A férfi elcsigázottan a hajába túrt, majd ugyanabból a lendületből elkapta a lány csuklóját.

Poppy lélegzete ismét elakadt, meglepetten figyelte a napbarnított erős kéz érintése nyomán rátörő zavarba ejtően kellemes érzéseket. A férfi összeszűkülő szeméből egyértelműen látszott, pontosan tudja, mekkora hatással van rá.

Poppy térde megremegett. Hitetlenkedve bámult maga elé. Nemcsak azért, mert a férfi a főnöke, hanem azért is, mert épp egy zokogó nővel társalog, akiről most már biztosra vette, hogy a barátnője. És mindeközben van képe vele flörtölni!

Micsoda alak!

Hirtelen visszarántotta a kezét, és ezzel a mozdulattal felborította az asztalon álló kávéscsészét, aminek tartalma egyszerre mindent beborított. Még a férfi hófehér ingére is jutott belőle.

Sebastiano indulatos káromkodásba kezdett, de mivel olaszul cifrázta, Poppy egy szót sem értett az egészből.

Tátott szájjal figyelte, ahogy a férfi leteszi a kagylót, és átázott ingével bajlódik.

– Mi ütött magába? – mordult a lányra ingerülten.

– Én... Ön... – Poppy kétségbeesett pillantással kapott ki egy marék zsebkendőt az asztalon álló dobozból, és kezdte el felitatni vele a férfi mellkasáról a kávé.

A férfi keze ismét a csuklója köré zárult. Ezúttal erősebben.

– Abban a szekrényben talál egy inget – mutatott a lány mögé. – Hozza ide!

Haragos szemét látva, Poppy újfent elvörösödött.

– Máris. Nagyon sajnálom. Én...

– Még ma, ha kérhetem – morogta a férfi.

– Ho... hozom – dadogta a lány.

Amiért ha lehet, még jobban haragudott magára, de a szekrényhez lépett, és elővett egy fehér inget. A látványra, ami akkor fogadta, amikor megfordult, egyáltalán nem volt felkészülve. A főnöke ott állt meztelen felsőtesttel, és izmos, napbarnított hasát törölgette egy papírtörölővel.

Jóságos atyaúristen!

– Én... Ön... – A férfi felsőtestén egy pontra mutatott. – A mellkasán van egy piros folt. Akarja, hogy hozzak rá valami húsítót?

– Nem, nem akarom, hogy bármit is csináljon! – rivallt rá a férfi.

– Rendben – válaszolta Poppy, majd fejét elfordítva a férfi felé nyújtotta az inget, és közben reménykedett, hogy az nem hallja, milyen hevesen kalapál a szíve. – Én... én sajnálom – dadogta zavarában. – Nem tudom, mi történt. Általában nem vagyok ilyen ügyetlen... tényleg nem... de amikor ön... én csak... szörnyen sajnálom.

– Biztosra veszem – morogta a főnök.

Poppy éppen akkor fordult vissza a férfi felé, amikor az a nadrágjába túrta az ingét. A lány nagyot nyelt, és azt kívánta, bár ne tudná, mi rejtőzik az inge alatt, mert képtelen volt kivenni a fejéből a férfi kidolgozott felsőtestének látványát. Szótlanul nézte, ahogy a férfi felhajtja az inge gallérját, és aláigazítja a piros nyakkendőt.

– Legalább a nyakkendőjének nem esett baja – jegyezte meg halkán.

A férfi metsző pillantást villantott rá.

– Ettől kéne jobban éreznem magam? Azután hogy nyakon öntött kávéval?

– Nem öntöttem nyakon! – ágált Poppy. – A csuklómat szorította, miközben szakított a barátnőjével.

– És ezért öntött le?

– Nem volt szándékos – mondta Poppy, bár magában azt gondolta, hogy a férfi nagyon is megérdemelte. – Még szerencse, hogy nem volt már forró a kávé.

– De az volt.

Poppy az ajkába harapva figyelte a nyakkendőjével ügyetlenkedő férfit. Miután nem bírta megkötni, szitkozódva tépte le a nyakából, aztán előlről kezdte az egészet.

A lány szájszéle fölfelé görbült. Volt valami lefegyverző abban, hogy egy ekkora darab és ilyen adottságokkal rendelkező férfi nem boldogul egy ártatlan ruhadarabbal.

– Akarja, hogy segítek?

– Nem segített még eleget? – villant a férfi zöld szeme ismét a lányra.

– Nézze... nincs nálam kávé – emelte fel a kezét Poppy.

Amikor Sebastiano arcán mosolynak halvány szikrája sem látszott, Poppy arra gondolt, milyen nagy kár, hogy egy ilyen jóképű férfi ennyire híján van a humorérzéknek.

Azt latolgatta, hogy talán elérkezett a távozás ideje, amikor a férfi a számítógépe felé intett.

– Tud Macen dolgozni?

Rövid habozást követően rátalált szokásos pozitív természetére, és a főnökre mosolygott.

– Igen.

– Ki kellene nyomtatnom egy beszámolót, mire a nagyapám megérkezik. Gondolja, hogy megbirkózik a feladattal?

– Persze. – Leült a férfi székére, majd kezét a billentyűzet fölé emelte. – A fájl neve?

Ahogy főnöke odahajolt, a lány orrát megcsapta a férfi parfümjének szantálfaillata.

– Ha tudnám, gyakornok, már megcsináltam volna, nem igaz?

– Hát persze... – csuklott el Poppy hangja.

– Castiglione Europa vagy a CE rövidített forma vagy valami ilyesmi lehet – morogta.

Mit sem törődve felborzolt idegrendszerével, Poppy átfutotta a képernyőn található mappákat, de nem talált semmit, ami a cég nevére utalt volna. Viszont egyszer csak megakadt valamin a szeme.

– Nőszülni készül? – kérdezte a férfira nézve.

– Nem! – vágta rá Sebastiano mogorván. – Miért kérdi?

– Csak azért, mert Paula gépén van egy fájl „esküvői hadművelet” címmel, de ez valószínűleg a fogadásról szól, és most nem az, amit keres.

– Hogy miről?!

Poppy tudta, hogy bölcsebb lett volna, ha hallgatott volna, de a férfi haragos tekintetéből kiolvasta, hogy ezzel már elkésett. A főnök magyarázatot várt.

– A fogadásról – ismételte idegességében eltúlzott vidámsággal. – Mindenki tudja, hogy a nagyapja mennyire szeretné, ha végre megállapodna... és... nos... a jogi osztályon néhányan fogadást kötöttek.

A férfi szeme villámokat szórt.

– Á, irodai pletyka! Hogyhogy nem hallottam róla eddig?

– Talán mert ön a tárgya... De ne aggódjon! Senki sem gondolja, hogy beadja a derekát.

– Jó tudni, hogy az alkalmazottaim ilyen jól ismernek.

Poppy megvonta a vállát. Megkönnyebbült, hogy a szóbeszéd nem bosszantotta fel a férfit.

– A reakciójából ítélve irtózik a házasságnak már a gondolatától is.

– Halálosan.

Poppy arcára mosolyt csalt a férfi mogorva stílusa.

– Értem. Szerintem megható, hogy a nagyapja ennyire törődik a boldogságával.

– Örülök, hogy így gondolja – közölte gúnytól csöpögő hangon a férfi, majd ismét előrehajolt. – Kattintson a mappára. És most nyissa meg azt a fájlt! – A férfi a képernyőre mutatott, és Poppynak össze kellett szednie minden erejét, hogy képes legyen a főnöke utasításaira koncentrálni, nem pedig annak izmos karjára, amely súrolta a vállát. – Nyomtassa ki. – A férfi felegyenesedett, és újra káromkodott egy cifrát.

Amikor Poppy felnézett, a férfi ismét kioldotta a nyakkendőjét.

– Tényleg tudok nyakkendőket kötni – ajánlotta a lány.

A férfi berzenkedő pillantást vetett rá, de aztán megadóan leengedte a karját.

– Rendben. Tegyen belátása szerint.

Poppy elvörösödött, aztán eszébe jutott a legutóbbi férfi, akit vonzónak talált, és az is, hogy az az eset hogyan végződött.

A kínos emlékekkel fölvertézve magát megfogta a nyakkendő szálait, miközben próbált nem tudomást venni a férfi közelségéről. Főnöke száznyolcvan centinél is magasabb volt, ezért lábujjhegyre kellett állnia, hogy középre igazíthassa a csomót. Érzékelte a férfitől áradó meleget, az orrát megcsapta vonzóan férfias illata. A legszívesebben hozzábújt volna.

De persze nem tette, mert nem ostoba.

Poppy nem mert a férfi szemébe nézni, de napbarnított nyakán látta, hogy hatással van rá az érintése.

– Milyen csomót szeretne? – kérdezte szokatlanul fátyolos hangon.

– Milyent tud kötni? – A férfi hangja szintén mélyebbé, reszelősebbé vált.

– Az összes létezőt.

A férfi elmosolyodott.

– Ezek szerint van gyakorlata. Szerencsés a fickó.

– Próbababa. Középiszólásként részmunkaidőben áruházi próbababákat öltöztettem.

A férfi mosolya vigyorrá szélesedett.

– Szerencsés próbababák.

Poppy egy mozdulatot elvétele véletlenül végigsimított a férfi mellkasán. Megérezte a szegycsont mögötti dübörgést, és... csak nem megremegett a férfi?

Nehezebbre esett megszólalnia.

– Szóval, melyiket szeretné? – hebegte alig érthetően.

– Legyen Windsor-csomó. – A férfi hangja is mélyről jött.

– A legtöbb férfi azt szereti.

– Miss Connolly, ön átlagosnak tart engem?

– Dehogya. – Poppy attól félve, hogy a főnöke esetleg flörtöl vele, úgy döntött, véget vet a beszélgetésnek, és a csomóra koncentrált.

– Parancsoljon. Meg is van.

– Egy jó tanács, Miss Connolly – szólalt meg Sebastiano, de csak akkor folytatta, amikor a lány fölnézett rá. – Ha állást kap itt, soha ne adja át nekem a kagylót, amíg ki nem deríti, ki van a vonal másik végén.

Amikor felrémlített neki, hogy a nő a vonalban milyen elkeseredett volt, Poppy elhúzta a szája szélét.

– Akkor sem, ha az illető zokog?

– Különösen akkor ne.

Poppy a fejét rázva azon merengett, hogy a férfi vajon tényleg olyan szívtelen-e, ahogy az hírlik. Pillantása önkéntelenül a szájára tévedt. Ajka szép és finom vonalú volt, nem tűnt keménynek. Ha hinni lehet a szóbeszédnek, tudja, hogyan repítsen egy nőt a mennyekbe.

Arca ismét lángba borult, amikor rádöbbsent, hogy milyen oda nem illő gondolatok keringenek a fejében.

– Miért ragadta meg a csuklómat? – szegezte a kérdést határozottan Sebastianónak, kezének érintését még most is a bőrén érezve. – Amikor telefonált.

– Nem is tudom – felelte a férfi.

Ahogy tekintete a lány arcára siklott, zöld szeme szinte felizzott: vágy csillant benne. Poppy pislogva nézte, de képtelen volt elfordítani a fejét. Tudta, hogy a férfiak többnyire vonzónak találják, de az új volt számára, hogy az érdeklődés benne is ilyen erővel fölébredjen.

– *Scusa, Sebastiano, sono in anticipo?* – törte meg a csendet egy mély, rekedt hang.

Ez azonnal visszazökkentette Poppyt a valóságba.

2. FEJEZET

Elsőként mégis a főnöke lépett hátra. Poppy rém feszélyezetten érezte magát. Egy pillanatra megfélemezett arról, hogy kivel is áll szemben. Ahogy arról is, hogy késésben van, és Simon aggódni fog!

– Nem, Nonno, nem jöttél korábban, valójában késtél – mormogta Sebastiano a szemét továbbra is a lányon tartva. – Miss Connolly csak segített megkötni a nyakkendőm.

Poppy rajtakapottan megfordult, és jóképű főnöke idősebb másával találta szemben magát. Mosolyt erőltetett az arcára.

A férfi sötétzöld szeméből melegség sugárzott.

– Nonno, a hölgy Poppy Connolly. Poppy, ő itt a nagyapám, Signor Giuseppe Castiglione.

– *Buongiorno, come stai?* Örvendek! – tette hozzá angolul az öregúr széles mosollyal.

Poppy maga is üdvözlésfélét rebegett, és közben azon morfondírozott, udvariatlanság volna-e pánikszerűen elmenekülni.

Sebastiano mobiljának cirpegése gátolta meg ebben.

A férfi a telefon kijelzőjére pillantva elkomorult.

– *Nonno, scusa un momento.*

Poppy zavartan Signor Castiglione-ra mosolygott.

– Hozhatok egy italt? Egy csésze kávé vagy ásványvizet?

– Köszönöm, ne fáradjon – válaszolta az idősebbik Castiglione, majd helyet foglalt a hatalmas tölgyfa íróasztallal szemközt álló egyik párnázott fotelben. – Szóval, mióta is ismeri az unokámat?

– Nagyjából öt hete. – Pontosabban egy órája sincs még.

– *Va bene.* Borzasztóan keményfejű, ugye? Határozott kézre van szüksége.

Az ötlettől, hogy akad ember, aki határozott kézzel irányítja Sebastiano Castiglione-t, Poppynak nevetnéskéje támadt. De egyetértett.

– A legteljesebb mértékben.

– De ön tud bánni vele, *sì?*

Egyáltalán nem!

– Nem mondanám – próbált kitérő választ adni. – Az unokája mindig érvényt szerez az akaratának.

– Ne hagyja, hogy állandóan a saját feje után menjen. Nem tesz jót neki.

– Észben tartom – motyogta Poppy, és közben arra gondolt, nem valószínű, hogy a jövő hetet követően valaha is találkoznak még.

Lopva sandított Sebastianóra. Még soha az életben nem volt dolga hozzá fogható férfival. A belőle sugárzó erő már előre elvette a bátorságát bárkinek, aki ki akart volna kezdeni vele.

Őt kivéve. Ő ugyanis amolyan „tartsd távol magad az ellenállhatatlan pasasoktól” típusú lány. Pontosabban szólva „tartsd távol magad a pasiktól úgy általában” típusú. Ő a vállalati ranglétrán akar fellépdelni, nem pedig szerelembe esni egy túlzóan magabiztos nagyfőnökkel.

Sajnos túl későn fordította el a tekintetét. A férfi sötét pillantásából azt olvasta ki, hogy a legféltebb gondolataiba is beelát.

– *Sei la persone giusta* – mondta az öregúr mosolyogva.

– Tessék? – Poppy visszaperdült az idősebb férfi felé, épp amikor Sebastiano is közelebb lépett a nagyapjához, és szinte egymásnak ütköztek. – Elnézést! – A lány gyorsan hátrálni kezdett. – Én nem is zavarok tovább. Signor Castiglione, nagyon örvendtem. Kellemes... kellemes beszélgetést! – mondta, majd kiviharzott az ajtón.

Csak akkor mert fellélegezni, amikor a liftajtó bezárult mögötte.

Amint a lány becsukta maga mögött az ajtót, Sebastiano a nagyapjához fordult.

- Kellemes volt a repülőút?
  - Igen. Tetszik nekem ez a lány.
- Sebastianónak is tetszett.

Már az első pillanatban, amikor a lány betoppant, úgy érezte magát, mint akit gyomorszájon vágta. Ezért kritizálta meg az öltözékét. Természetesen nem volt semmi akadály, hogy valaki lezser ruhában jöjjön be az irodába a hétvégén. Egyszerűen csak összezavarodott a lány ibolyakék szeme láttán, amint az nyílt őszinteséggel állta a tekintetét.

Minden más szempontból is rendben volt. Az nem kifejezés, ismerte be fanyarul. Tökéletes alak: vékony, formás test, hamvasbarna, lófarokba fogott haj, karcsú nyak, rózsás ajkak. Egyszerre volt ártatlan és érzéki. És ahogy ránézett... kék szemében tiszta értelem csillant, és ő úgy érezte, a lényegéig lát.

A lány azonban gyakornok a cégénél, vagyis tabu, akármennyire is vonzó. Különben sem az esete, ő ugyanis a könnyed, bonyodalmaktól mentes kapcsolatokat részesítette előnyben. A lány nem tűnt ilyesmire kaphatónak.

– Örülök, hogy tetszik – válaszolta a nagyapjának –, nekem viszont sokkal inkább tetszene, ha beleegyeznél végre, hogy átvegyem a Castiglione Europa irányítását. Tudod jól, hogy nem utazhatsz Rómába minden másnap, hogy mindenkit kordában tarts. Ahogy azt is, hogy Nonna mennyire szeretné, ha végre nyugdíjba vonulnál – tette hozzá kijátszva az utolsó aduját.

– És aztán? – zsémbelődött az öreg. – Gurítgassam a tekegolyókat? Vagy szőlőszemeket szedegessek? Netán az unokáimmal játsszak? Na látod – szegezte bütykös ujját Sebastianóra –, miattuk tényleg érdemes volna.

A régi nóta, gondolta Sebastiano. *Az esküvői hadművelet.* A név találó, de holnap reggel, amikor bejön, jól megmondja a magáét Paulának, amiért ilyesmit művel a háta mögött.

- Igen, sejtem, mire akarsz kilyukadni – mondta. – És már dolgozom rajta.
- És mi tart ilyen soká? – tudakolta a nagyapja. – Nem tudod rávenni, hogy igent mondjon?

Az öreg vigyorgott. Szemmel láthatóan kedvére volt a téma.

– Hagyjuk! – morrant Sebastiano, mivel nem akarta, hogy a gondolatai ismét pimasz gyakornoka körül forogjanak. – Inkább azt mondd, amit hallani akarok. Vissza kell vonulnod, és most, hogy tető alá hoztam ezt az üzletet, itt a megfelelő alkalom, hogy az SJC-t egybeolvasszuk a családi vállalkozással. Tudod jól te is.

Állat a kézfejére támasztva, nagyapja elgondolkozott. Megrögzött szokásainak egyike volt, ami gyerekkorában idegesítette Sebastianót, az utóbbi időben viszont ő maga is egyre jobban rákapott.

– Megmondom kerek perccel, teljesen le vagyok nyűgözve – mondta végül Giuseppe. – Már rég mesélned kellett volna Poppyról.

Hogy jön ide már megint a gyakornok?!

– Várj, te most...

A nagyapja áthajolt az íróasztalon, és egyik kezét unokája karjára fektette.

– Már évek óta várunk arra, hogy felhagyj az értelmetlen kapcsolatok halmozásával, és megállapodj egy kedves lány mellett. De látom, végre megtaláltad az igazit.

Sebastiano megdermedt. Nagyapja azt gondolja, hogy ő és Poppy egy pár! Ami elég ironikus, hiszen csak most ismerkedtek meg. De ha belegondol, a nagyapja helyében lehet, hogy ő is ezt hitte volna. Először is, megjelenése alapján a lány pont annyira tűnt gyakornoknak, mint amennyire ő szerzetesnek. Másodszer, amikor a lány megkötötte a nyakkendőjét, majdnem elveszítette a fejét, és megcsókolta, a nagyapja pedig tanúja volt ennek a pillanatnak.

– Ő a neked való lány, és amikor a nagyanyád együtt lát majd benneteket, örülni fog, hogy végre jó útra tértél.

– Hogy micsoda?

– Sì. Azt mondta, hogy tud bánni veled – kuncogta nagyapja. – Neked pont egy ilyen határozott teremtésre van szükséged.

Sebastiano tudta, hogy a nagyszülői házban Nonna az úr, de az ördögbe is! Poppy – Miss Connolly

– csakugyan azt mondta, hogy úgy táncol, ahogy ő fütyül?

Nem csoda, hogy a nagyapja azt hitte, együtt vannak! De vajon miért mondta ezt a lány? És ami ennél is fontosabb, mit kezdjen most ő ezzel a helyzettel?

Sebastiano gondolni sem akart arra, hogyan reagálna nagyapja, ha elmondaná neki, hogy Poppy Connolly nemhogy nem az állandó barátnője, de még a cégnél is csak ideiglenes munkát végez. Inkább megpróbálta elterelni a szót a magánéletéről.

– Térjünk vissza az üzletre.

– Ne térjünk. Ráérünk beszélni róla majd Olaszországban.

Sebastiano kővé dermedt. Ha nem volt muszáj, nem utazott a szülőhazájába. Főleg nem a családi birtokra, ahol folyton rátörtek azok a borzalmas emlékek.

– Olaszországba?

– A hatvanadik házassági évfordulónkra. Nagyszabású összejövetelt rendezünk. Hozd magaddal a bájos Miss Connollyt is.

Sebastiano moccanni sem bírt, amikor a nagyapja felállt. Az öreg tekintete szomorúvá vált, mikor halkán így folytatta:

– *Nipote mio*, felejtsd el a múltat. El kell jönnöd, nincs kifogás. A munka megvár. – Megköszöri a torkát. – Biztos vagyok benne, hogy Evelina találkozni akar majd Miss Connollyvel, ha tudomást szerez róla. Az lesz a legjobb, ha máris küldök neki egy üzenetet.

– Mióta sms-eztek Nonnával? – kérdezte Sebastiano meglepetten.

– Amióta vettem neki egy okostelefont a születésnapjára.

Nagyapja elővette a zsebéből a saját készülékét, és villámgyorsan bepötyögte az üzenetet.

Sebastiano tűnődve figyelte. Bármire hajlandó lett volna a nagyszülei kedvéért. Még arra is, hogy túltegye magát a múlton, és hazautazzon a jeles napra. De hogy úgy tegyen, mintha együtt lenne valakivel, akit alig ismer...? Aki lehet, hogy máris arra pályázik, hogy ő legyen a következő Mrs. Castiglione?

Azt már nem!

– Kétszázötvenezer font? – meredt Poppy Sebastianóra.

Amikor a férfi másnap az irodájába rendelte, a lány meg volt róla győződve, hogy ki fogják rúgni. Ehelyett a férfi olyan ajánlatot tett neki, amelytől majdnem szívszélhűdést kapott.

– Kétszázötvenezer font, ha eljátszom „élete értelmét”?

– Többet akar? Rendben. Legyen ötszázezer.

Poppy szeme elkerekedett. A főnökének elment az esze. Vagy részeg. Gyanakodva mérte végig a férfit.

– Most viccel?

– Ha pénzről van szó, sosem tréfálok. Egyébként csakis saját magát okolhatja.

– Miről beszél?

– Mondott valamit a nagyapámnak, amiből ő azt a következtetést vont le, hogy egy pár vagyunk. Valamit arról, hogy kordában tud tartani. – Gúnyosan felvonta a bal szemöldökét. – Biztosíthatom, Miss Connolly, nincs az a nő, aki ezt elmondhatja magáról.

– Semmi ilyet nem állítottam – ráncolta a homlokát a lány. – A nagyapja azt mondta, hogy határozottan kell bánni magával, én meg helyeseltem. Aztán mondott még valamit olaszul, amit nem értettem.

– Emlékszik, mi volt az?

– Mr. Castiglione, Leeds külvárosában nőttem fel. Annyit tudok olaszul, hogy *sì* és *ciao*.

– Akárhogy is, a nagyapám a barátnőmnak nézte, ezért meg kell kérnem, hogy pár napot töltsön a társaságomban az Amalfi-parton. Mennyiért hajlandó erre?

– Még hazudni is hajlandó, csak azért, hogy meggyőzze a nagyapját? – kérdezte Poppy döbbenetben.

– Fogalmazzunk úgy, hogy élek a kínálkozó lehetőséggel. És higgye el, nem kérnék ilyesmit öntől, ha volna más megoldás.

Poppy szinte szédült, ha arra a hatalmas halom pénzre gondolt. Ötszázezer font? Ilyesmi csak a filmekben történik meg, nem?

– Én... nem fogadhatom el a pénzét – bökte ki, majd fölállt.

– Akkor megteszi ingyen?

– Nem, én...

– Sejtettem. Szóval, mennyit akar?

– Nem vagyok prostituált! – közölte nyersen, és felelevenedtek benne iskoláskori emlékei, amikor a szülőanyja miatt csúfolták.

– Ne értsen félre, kérem – csitította a férfi. – Nem akarom az ágyamba ráncigálni.

– Ön azt hiszi, bármit megengedhet magának? – hüledezett még mindig Poppy.

– Miss Connolly, üzletember vagyok, és problémám akadt. És akár tetszik, akár nem, ön a megoldás rá.

– Magának elment az esze! – rázta a fejét Poppy.

– Visszautasít félmillió fontot készpénzben? – hitetlenkedett a férfi lenéző fintorral.

– Én csak... – A lány a homlokát ráncolta. Az ő anyagi helyzetében ennyi pénz lottófőnyereménynek tűnt, de mégis... – Úgy érzem, ez nem helyes.

– Nem helyes? Azért utasít vissza, mert úgy érzi, nem helyes?!

– Nem várom el, hogy megértse – felelte Poppy az előző nap a telefon túlvégén zokogó nőre gondolva. – De érzelmei csak vannak még magának is! Ne mondja, hogy nem lenne lelkiismeret-furdalása.

– Persze hogy lenne! – vágta rá a férfi.

Fogalma sem volt, hogy hihet-e a férfinak, de már csak egy hétre szól a szerződése, és jó ajánlást akart kapni. És valljuk be, ötszázezer font rengeteg pénz.

Vehetne belőle új edzőcipőt Simonnak. Eddig csak használtruha-boltban vásárolhattak neki, de mostantól nem kellene többet nélkülöznie.

Maryann-nek is segíthetne. Betegsége miatt az asszonynak hamarosan szüksége lesz egy földszinti lakásra. Félmillió fontból akár vehetne is neki egyet. Végre viszonzhatná azt a sok mindent, amit az asszony értük tett.

Megtehetné? Nem volt benne biztos, hogy félmillió font mire elég.

Egy pillanatig kísértést érzett, hogy elfogadja a pénzt, de tudta, hogy később megbánná.

– Nos? – türelmetlenkedett a férfi. – Mit válaszol?

– Mr. Castiglione, nem vagyok megvásárolható – rázta meg a fejét Poppy.

– Nem kell mást tennie, csak színlelnie. Mindössze pár napról volna szó. Elkísér Olaszországba, ez minden. Új ruhákat kap. Lecserélheti végre az elnyűtt farmernadrágját.

Keresetlen megjegyzésétől Poppy csak még eltökéltebbé vált.

– Nem! – ismételte. – Keressen valaki mást. Nekem van morális érzékem.

A férfi bólintott. Poppy megmagyarázhatatlan csalódottságot érzett, amikor arra gondolt, hogy Sebastiano semmiben sem különbözik a fajtájától, ő is csak egy sekélyes predátor.

– Ez minden? – kérdezte hűvösen.

– Tényleg el akar utasítani? – vágta zsebre a kezét Sebastiano csalódott pillantással.

– Igen – felelte a lány, azon rágódva, rosszul döntött-e.

Aztán eszébe jutott, hogy mit kellene tennie a pénzért cserébe. Kizárt dolog! Még egymillió fontért sem játszaná el, hogy a férfi barátnője!

Poppy végre hallgatott a fejében szirénázó veszjelzésre, és rövid köszönést hadarva menekülőre fogta.

Becsukta maga mögött az ajtót, és megállt egy pillanatra kifújni magát.

Még nem szedte össze magát eléggé ahhoz, hogy a kollégái elé álljon, ezért telefonját elővéve a női mosdóba menekült.

Kísértést érzett, hogy felhívja Maryannt. Akkor ismerte meg az asszonyt, amikor elkövette addigi élete legnagyobb hibáját, és megbízott egy férfiban, akiben nem lett volna szabad. A férfi az első két hétben gáláns lovagként viselkedett, befogadta őket, Poppyt kedvességgel és bókokkal,

Simont ajándékokkal halmozta el. Aztán egy este bement a lány hálósobájába, és benyújtotta a számlát. Amikor Poppy visszautasította, a férfi mérges lett, és kidobta őket a hideg éjszakába.

Amikor Poppy észrevette, hogy a szemét alak még a spórolt pénzét is ellopta, teljesen kétségbeesett. A rendőrséghez nem fordulhatott, mert félt, hogy Simont elvinnék tőle, így hát nyomorúságos körülmények között tengődtek, pályaudvarokon éjszakáztak, és maradékot ettek. Simon akkortájt még csak hétéves volt, ő maga is csak tizenhét. Éjszakánként elkeseredetten imádkozott, hogy jöjjön végre egy angyal, aki segít nekik.

Maryann személyében meg is érkezett a mentőangyal. Pillanatnyi habozás nélkül befogadta őket, fedelet, ételt, ruhát biztosított számukra, és őszinte szeretettel bánt velük, mint addig még senki. Poppy tőle tanulta meg, mit jelent a valódi jószág és egymás iránti tisztelet, és már nem is lenne hajlandó ennél kevesebbel beérni.

Maryann, aki évekkal azelőtt elveszítette szeretett férjét, hogy befogadta őket, mélyen hitt az igaz szerelemben, és ha felhívná, azonnal keresztkérdéseket tenne fel a főnök ajánlatával kapcsolatban, amelyekre nem szívesen válaszolna.

Jobb lesz, ha mégsem hívja föl.

– Miss Connolly, odabenn van? – törte meg a csendet a főnöke hangja, mire Poppy majd kiugrott a bőréből.

– Igen – felelte.

– Tervezi, hogy mostanában kijön?

Poppy a szemét forgatta. Egyedül akart maradni.

– Muszáj?

– Jobb szeretek szemtől szemben beszélgetni.

– Azt hittem, lezártuk a témát.

– Még nem – közölte a férfi, miután a lány vonakodva kinyitotta a fülke ajtaját. – Akkor zárjuk le, ha igent mond.

– Jóságos ég, maga aztán tényleg nem ismer határokat! Jogászként kellene dolgoznia.

A férfi a mosdókagylónak támaszkodott, arcán kaján vigyor ült, izmos karját keresztbe fonta, és teljesen nyugodtnak tűnt.

– Ha sértésnek szánta, nem veszem annak. Tisztelem azokat, akik tudják, mit akarnak, és el is éri azt.

– Más szóval rámenős.

– Eltökélt.

– Tisztában van vele, hogy a női mosdóban áll?

– Igen – felelte széles vigyorral.

– Nos, éppen a magam dolgával voltam elfoglalva, és ha nem bánja, visszatérnék hozzá.

– Úgy látom, sírni készült, pedig semmi oka rá. Az én világomban a nők tudják, mit akarnak, és meg is szerzik azt. Ezen nincs mit szégyellni.

– Miért hangzik mindez olyan ridegen?

– Nem fogja negatívan befolyásolni az önről alkotott véleményemet, ha igent mond. Szerintem ez természetes.

– Milyen kedves.

– Inkább üzleties.

– Hát igen, jó nagy összegről van szó.

– De nem nekem.

– Lehetne egy kicsit szerényebb is – jegyezte meg Poppy a fejét rázva.

– Miért? Ez az igazság. Gazdag vagyok. Ennek vannak előnyei is.

– Például vehet magának barátnőt?

– Azt hiszem, megsértettem, amikor ötszázezer fontot ajánlottam önnek – mondta Sebastiano.

Poppy végre megértette azokat a tündérmeséket, amelyekben a szerencsétlen hercegnőt az elvetemült gazember csapdájába sodorja a balsors.

– Igen, megsértett – motyogta, egyre gyengülő akaraterővel. – Mert én...

– Ezért hajlandó vagyok egymilliót ajánlani.

– Én nem... Egymilliót mondott?

A férfi önelégülten elmosolyodott, zöld szemében győzedelmes fény villant.

– Igen.

Poppy kábán bámult a férfira. Biztos volt benne, hogy ez az egész nem helyénvaló, és ha igent mondana, akkor hátralévő életében ujjal mutogatnának rá a gyengesége miatt. Mint régen az iskolában, amikor Papucs Poppynak csúfolták. Az emlék hatására újra rátalált a magabiztosságára.

– Elég! Már mondtam, hogy nem vagyok megvásárolható! – utasította el újra.

A férfi arcáról lefagyott a mosoly.

– Pedig nekem önre van szükségem. Rendben, akkor mondja meg, mit akar. Mi a célja az életben?

Vajon az életcélnak számít, hogy napról napra túl akar élni?

– Számomra nem a végcél a legfontosabb – közölte.

– Esetleg folytathatnánk az irodámban? – kérdezte Sebastian. – A női mosdó nem a legalkalmasabb hely erre a beszélgetésre.

– A magam részéről jobb szeretném egyáltalán nem folytatni.

Kisvártatva ismét a férfi irodájában ültek.

– Ha nehezebbre esik, hogy elfogadjon egy ekkora összeget, akkor nevezze meg, hogy mit szeretne helyette.

Végiggondolni is hosszú, gondolta magában Poppy, de egyiket sem kötné a férfi orrára.

– Semmit se.

Sebastiano a lány kimért válaszát hallva felhorkant.

– Ez nyilvánvalóan nem igaz! Mindenki akar valamit. Még én is. Most éppen megoldást akarok találni a szorult helyzetemre. Szóval, ki vele, *bella*, mivel tudnám rávenni, hogy rám áldozzon egy hétvégét az idejéből, hogy segíthessek az idős nagyapámnak?

Poppy egyből éberebb lett.

– A nagyapja nincs jól?

– Ez változtatna a döntésén?

– Maga elképesztően manipulatív! – kiáltotta Poppy afölötti fölháborodásában, hogy a férfi az együttérzését akarja kihasználni.

– Meglehet – hajolt előre a férfi ültében, zöld szemét a lányra meresztve. – De a nagyapám már idős, és nem tudom, mennyi ideje van hátra. Ahhoz azonban túlságosan büszke, hogy fikarcnyi gyengeséget is beismerjen.

Poppy a férfi hangneméből aggodást vélt kihallani. Maryann megbetegedése óta pontosan tudta, mit jelent olyasvalakiért aggódni, akit az ember bármelyik pillanatban elveszíthet. Senkinek nem kívánta ezt az érzést.

Egy pillanatra úgy érezte, egy cipőben járnak, és már majdnem elárulta neki, mennyire együttérez vele, amikor a férfi megszólalt:

– És mi lenne, ha teljesíteném három kívánságát? Az kevésbé sértené az elveit?

– Most meg jó tündérnek képzeled magát?

– Ahhoz nem vagyok elég finom lelkű, hogy jó tündér legyek.

– Ezt jól látja. Maga inkább egy báránybőrbe bújt farkas!

Sebastiano félmosolyra húzta a száját, amitől Poppynak félredobbant a szíve. Ellenállhatatlan volt a pasas. És szörnyen kitartó.

– Fontolja meg, Poppy – mondta a férfi halkán, és az, hogy a keresztnévén szólította, váratlan intimitást kölcsönzött a pillanatnak. – Három kívánság. Bármit kérhet, ha módomban áll, teljesíteni fogom.

A három kívánság furamód tényleg elfogadhatóbban hangzott, mint a pénz, bár Poppy nem tudta volna megmondani, miért, hiszen a végeredményen mit sem változtat.

– Gyerünk, Poppy – sürgette Sebastiano. – Árulja el, mi az, amire már régóta vágyik.